

Pachatelé dobrých skutků

Miloš Kratochvíl

Puntíkáři

Mladá fronta

1

MLADÁ FRONTA

Miloš Kratochvíl

pachatelé dobrých skutků 1

Puntíkáři

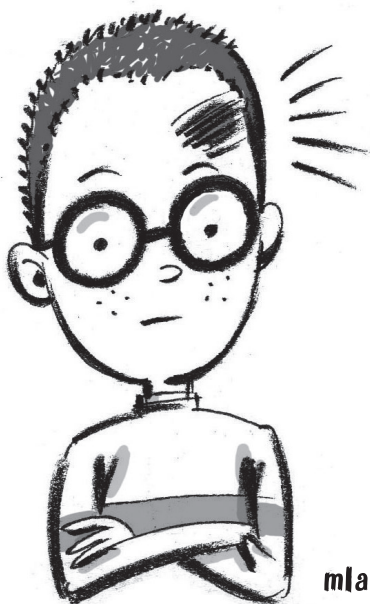

ilustroval **milan Starý**

miloš Kratochvíl

pachatelé dobrých skutků ①

Puntíkáři

mladá fronta

Věnováno Natálce a Michalovi

© Miloš Kratochvíl, 2009
Illustrations © Milan Starý, 2009

ISBN 978-80-204-2701-4

Všechno v téhle knížce je čistá pravda.
Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho
nemohlo stát, tak je to nejspíš tím,
že nemáte toho správného kamaráda!

kamarádi na život a na smrt

S Filipem Fialkou jsme kamarádi na život a na smrt. S ním se totiž jinak ani kamarádit nedá. Většinou vymyslí tak šílené věci, že byste ho museli zabít, anebo se musíte smířit s tím, že půjde o život i vám!

Skamarádili jsme se hned v první třídě. Ale ne úplně první den...

brejle nebo svěrací kazajka

V první třídě jsem se posadil do první lavice k oknu. Vedle Valouše, kterému jsme tehdy ještě neříkali Balvan, i když tlustý už byl. V tašce mu vždycky zabírala víc místa svačina než učení a do první lavice se nacpal proto, že byl líný na krok, tak aby to neměl daleko k tabuli.

Já se dopředu nehrnul. Posadila mě tam Aneta. To je má o dva roky starší sestra. Nebyl to její nápad. V té době byla ještě celkem normální. Tvářila se sice důležitě, že mě vede do třídy sama,

s tím ale u holek nic nenaděláte. Holky prostě takové jsou. Když dostanou nějaký úkol, začnou být důležité... Pamatuju si, jak tenkrát každému pyšně vykládala, že jsem její mladší bratr. Školník Vavera mi podal ruku, zatímco Vlčice, tedy učitelka Vlčková, pohládla Anetu. Bylo mi to fuk, já na hlazení nejsem, jen si na to teď často vzpomenu! Teď totiž když se ve škole řekne Michal Souček, tak Aneta dělá, že to jméno v životě neslyšela a že mě vůbec nezná. A je tím pěkně trapná, protože mě a Fialku zná celá škola!

Kotnour se mě už tenkrát ptal, jestli je Aneta opravdu moje vlastní sestra a za co mě nenávidí, že mě předhodila přímo před katedru. Jenže za to Aneta nemohla, jak už jsem říkal. To nařídila maminka. Prý tam musím sedět, abych dobře viděl, když nosím brejle...

Já bych brejle vůbec nosit nemusel, i bez nich vidím všechno, co potřebuju. Jenže maminka pracuje v optice, všem brýle dává, a tak by si asi připadala divně, kdybych je neměl i já.

Pár dní před začátkem školy mi změřila oči a nasadila mi tu hrůzu na nos. Byl jsem z toho dost špatný. Hlavně když jsem se potkal u zrcadla. Připadalo mi, že na mě čumí někdo cizí a vypadá jako pitomec. Táta to na mně poznal. Byl taky kluk, takže ví, jak se kluci na brejlouny koukají. Snažil se mě utěšit řečmi, jako že když mám brejle, nemůže mi do oka vletět moucha nebo chroust, nemohl by mi do něj naprskat křeček, kdybych třeba někdy nějakého křečka měl... Brzy byl ale s vymyšlením výhod v koncích, a když viděl, jak na něj přes ty zasklené dráty pořád mžourám jako zoufalec, zavřel dveře pokoje, aby nás nikdo neslyšel,

a zašeptal: „Ber to tak, že tohle je nejmenší neštěstí, jaké tě mohlo potkat! Kdyby ses narodil tetě Marcelce, tak tě navlíkne do svěrací kazajky, a pak by sis už vůbec žádnou srandu neužil!“

Maminčina sestra, teta Marcela, je totiž doktorkou na psychiatrii... A pokud jde o mě, je hodně snaživá. Odmalička sleduje, co na mně není normální, a věčně našim radí, co bych měl a co bych neměl.

Něco pravdy na tom tedy bylo, ale moc na mě tátova útěcha nezabrala. Víím o jeho radách své. Pracuje totiž v reklamní agentuře jako kreativec. To je člověk, který se živí vymyšlením řečí o tom, že to, co máte právě před očima, je úplně nejlepší. Ale jak u nás doma všichni vííme, ani on sám tomu většinou nevěří... Takže mi mnohem víc pomohlo poznání, že se brejle dají kdykoliv schovat do kapsy.

černý puntík ještě před školou

Kvůli mamince a brejlím jsem tedy seděl v první lavici, zatímco Fialka se posadil do poslední. Na rozdíl od nás ostatních, kteří jsme šli do školy když ne s nadšením, tak aspoň se zvědavostí, Filda bezpečně věděl, že ho ve škole žádná legrace nečeká. Měl za sebou totiž jednu trpkou zkušenost. Stal se jediným žákem na světě, který dostal černý puntík za špatné chování ještě dřív, než do školy vkročil!

Jednou uviděl na ulici malého psa, který se trochu klepal a vypadal nezdravě hubený. Chtěl mu zachránit život, tak ho odvedl domů a tam do něj cpal všechno jídlo, které pokládal za výživné. Pes prý hltal jako krokodýl, a jak Filda říká, tloustl mu přímo před očima. Jenže najednou tloustnout přestal a všechno u Fialků pozvracel.

Do toho se vrátila paní Fialková z práce. Šílela nad spouští v bytě, ale ještě více nad psem. Poučila Fildu, že pes je ratlík, a ratlík musí vypadat hubeně a nezdravě a musí se trochu třást. Pokud je zdravý. Tenhle se ale už netřásl, jen sípal, a vypadalo to, že jestli ještě někdy někomu zašteká, tak v nebi andělíčkům. Odvezli ho k veterináři, aby mu píchl uspávací injekci a ulehčil mu tak odchod do psího nebe. Doktor však ratlíka zachránil a podle známky na krku a čipu za krkem zjistil, že se jmenuje Goliáš a patří panu Viktoru Sojkovi.

Sojka okamžitě přijel. Vzteky se třásl víc než jeho pes, když byl ještě zdravý, a spustil na Fildu, že mu psa ukradl, aby mu mohl ubližovat, a že tyhle trapiče zvířat zná, protože je dvacet let ředitelem školy.

Filda se bránil, že psa nechtěl otrávit, ale jenom nakrmit, protože vypadal, jako že nejedl hodně dlouho. I paní Fialková tvrdila, že psovi

určitě nechtěl ublížit, její syn je v jádru starostlivý dobrák. Vypadá sice větší, ale je ještě malý a nemá rozum, půjde do školy teprve po prázdninách.

„Do které školy?“ zeptal se prý Sojka přísně, jako kdyby paní Fialkovou zkoušel u tabule.

„Na Kostelním náměstí,“ řekla paní Fialková.

„Právě tam jsem ředitelem!“

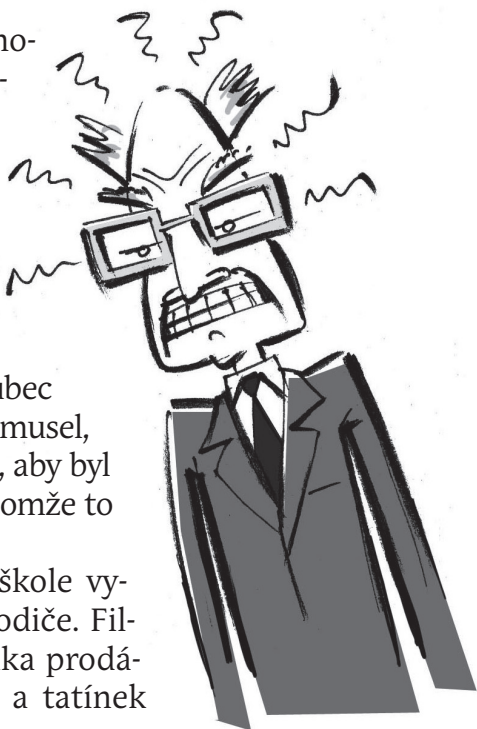
Filda tvrdí, že se Sojka při těchto slovech strašlivě zašklebil a vycenil zuby jako upír.

Fildova maminka se na něj přesto mile usmála. „No to je náhoda! Sám poznáte, že se Filip snaží pomáhat všude, kde si myslí, že je to potřeba. Má už odmala takovou povahu!“

Ředitel Sojka vytáhl notýsek, zapsal si tam Fialkovo jméno, udělal si u něj černý puntík, podíval se na Fildu a zasyčel: „Tak to si na tebe dám zvlášť dobrý pozor!“

Není se co divit, že se Fialkovi do školy vůbec nechtělo. A když už tam musel, sedl si do poslední lavice, aby byl od katedry co nejdál. Jenomže to ho nezachránilo.

Druhý den jsme ve škole vyprávěli, co dělají naši rodiče. Filda řekl, že jeho maminka prodává v obchodním domě a tatínek

je kamionák. Hurych, co se vždycky do všeho montuje a myslí si, že ví všechno nejlíp, začal křičet: „Fialka žádného tátu nemá! My bydlíme naproti, tak to vím. Ať nelže!“

„Mám tátu!“ řekl Filda. „Odjel s kamionem do Ameriky a došel mu tam benzin, takže se ještě nevrátil.“

Hurych se z toho dusil smíchy. „S kamionem? Do Ameriky?! Hahaha,“ hejkal. „Autákem přes moře, jó? Fialko, a odkdy jezdí kamion na benzin? Jezdí na naftu! A v Americe stojí naftová pumpa na každém rohu! Já tam byl dvakrát!“

Teď už Filda ví, že plácal nesmysly. Jenže takhle mu to řekla máma, když byl ještě mrňous, a on se toho držel. Chtěl mít tátu, jako ho chce mít každý kluk. A jako každý kluk si ho bránil. Skočil po Hurychovi a dal mu facku, aby mu zavřel klapačku. Hurych měl červenou tvář a Filda černý puntík. Za to, že se pere a lže...

abych nezačal koktat

Bylo mi Fildy líto a doma jsem to taky tak řekl.

Vyprávěl jsem to bohužel, zrovna když u nás byla teta Marcela. Ta se podívala na mě a pak ustaraně na maminku: „Marto, ten kluk bude mít problém se školní spravedlností. Nechápe rozdíl mezi fackou a černým puntíkem! Vidíš v něm ten zmatek? To je...“

Řekla několik cizích slov, kterým jsem nerozuměl. Nejspíš jim nerozuměla ani maminka, protože když mě poslaly z kuchyně, vysvětlovala jí teta šeptem, který byl slyšet i přes dvoje dveře, že má strach, jak se vypořádám se svým prvním školním trestem. Prý z toho můžu být zatrpklý, zasmušilý, můžu ztratit chuť k jídlu a u citlivějších jedinců to způsobí i koktavost a noční pomočování!

To mě vyděsilo. Musel jsem na to myslet skoro pořád. A nejvíc mě ničilo, že jsem netušil, jak v té hrůze budu žít dlouho!

Po týdnu jsem měl pocit, že začnu koktat a počůrávat se už jen z toho čekání. A pak jsem to vymyslel. Řekl jsem paní učitelce, že z první lavice špatně vidím, protože jsem dalekozraký, a přesedl jsem si do poslední. K Fildovi Fialkovi. Věřil jsem, že vedle něj nebudu muset čekat na trest tak dlouho.

dosorožec

Fialka hned začal zkoumat, co jsem zač.

Druhý den, když byla při hodině nuda, protože učitelka ukazovala na monitoru zvířata, která každý zná, položil na lavici dva patentní kolíčky na prádlo: „Přicvakni si jeden na nos.“

Moc se mi nechtělo. „Neblázni! To hrozně bolí!“ bránil jsem se.

„To je právě ono,“ ušklíbl se Filip. Cvakl si kolíček shora na špičku nosu a otočil se ode mě. „Srabe!“

Tím mě naštvál. Sáhl jsem po druhém kolíčku a nasadil si ho na nos zrovna tak. Bolelo to jako čert.

„Kdo to vydrží dýl,“ sykl Fialka.

Přikrčili jsme se v lavici a trpěli.

„Copak je tohle za zvíře? No, Fialko! Neschovávej se tam a řekni nám to!“ slyšeli jsme ze stupínku učitelku.

Filip opatrně juknul na monitor. „Dosorožec,“ špitl huhlavě.

„Cos to říkal?“ zahřímala Vlčice. „Snad se postavíš, když se tě na něco ptám, ne?!“

Filip chvíli zaváhal, podíval se na mě, jak pořád sedím s kolíčkem na nose, a viděl, že je v háji. Rozhodl se ale, že jen tak neprohraje. Zvedl se ze židličky a aniž by si kolíček sundal, zahuhlal podruhé: „Dosorožec.“

Všichni řvali smíchy nad tím, co slyšeli a hlavně viděli. Kolíček trčel Fildovi na nose, takže nosorožce sám tak trochu připomínal.

„Co to má znamenat?!“ zahřímala učitelka.

Filda statečně mlčel a mně ho bylo líto, protože takhle to skončit nemělo. Náš souboj už nebyl fér. Učitelka Fildovi určitě nařídí, aby si kolíček sundal.

Ta ale řekla: „Dal sis tu ozdobu na nos, aby ses posmíval tomu zvířeti?“ Ukázala na nosorožce.

Než stačil Filda něco odpovědět, zvedl jsem se taky: „Dé, od se deposmívá. Ale když báte stiskduttý dos, tak demůžete říct správdě dosorožec.“

Stáli jsme tam vedle sebe s kolíčky na nosech jako dva nosorožci, spolužákům tekly slzy smíchu a učitelce nervy. „Ty taky, Součku?! Okamžitě si ty kolíčky sundejte! Oba dva.“

Koukli jsme po sobě a sundali si kolíčky ve stejnou chvíli, aby nikdo neprohrál.

Učitelka ale zuřila dál: „Řekněte mi, proč jste si ty kolíčky na nos dali?“

„Protože si tady někdo pšouknul,“ řekl jsem a Filip se na mě poprvé obdivně podíval, jako že mi to rychle pálí.

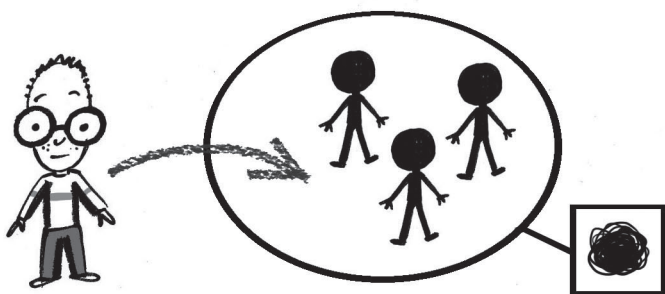
Vlčice to ale hodnotila jinak. Oba jsme dostali černý puntík a ještě poznámku do notýsku. Filda za to, že se posmívá nosorožcům napodobováním, já tam měl napsáno, že se opičím po Fialkovi a neoprávněně si stěžuju na špatné ovzduší ve třídě.

noc hrůzy

„Jsi dobrej,“ řekl mi Filda před školou. „Tak ať to doma moc neschytáš!“

Povídal ještě něco, ale nevím co. Najednou mi to-

tiž v hlavě píplo jako v mobilu a já ho slyšel mluvit hlasem tety Marcely! Fildův hlas mi zněl úplně stejně, jako když teta líčila mámě, co všechno mě může potkat, až mě ve škole potrestají. Neodvážil jsem se říct Fildovi už ani ahoj, protože jsem se bál, že budu koktat. Pelášil jsem domů. K dovršení hrůzy jsem si uvědomil, že vůbec nemám hlad a chce se mi čůrat...

Vletěl jsem do dveří, podal mamince notýsek a zmizel na záchodě. Čekal jsem, až začne křik. Ale maminka nenadávala. Zřejmě dostala nějaké rady od tety Marcely, protože na mě mluvila tiše a tak zvláště vlídně. To mě zdrtilo úplně. U nás mluví tiše jen táta. Máma křičí, jakmile něco jen trochu provedu. A teď za první černý puntík a poznámku mluvila potichu...

„Povíme si o tom třeba až zítra,“ pohladila mě, když jsem se vyšoural ze záchodu, a šla volat tetě Marcele.

Asi je to se mnou vážné, říkal jsem si.

Celou noc jsem nespál. Bál jsem se, že se počůrám, a polohlasně jsem si opakoval pořád dokola jména babiček, dědečků, bratranců, sestřenic, sousedů i všech spolužáků, abych zjistil, jestli nezačínám koktat.

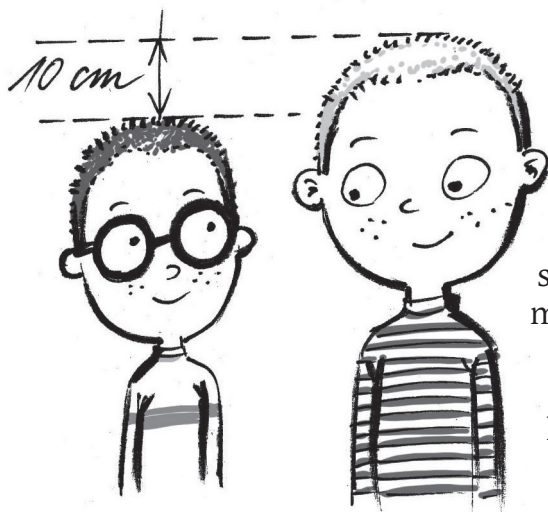
„Hurych, Kváček, Metelka, Kloboučnicková, Holtsajdlová, Kotnour, Kočí, Lojda, Strunová, Fialka... Nic mi není!“ vtrhnul jsem ráno do kuchyně. Hulákal jsem radostí, že nekotám, nad hlavou jsem točil suchým pyžamem a hlad jsem měl jako vlk. Jak jsem tak křepčil, rozlil jsem kakao. Maminka začala nadávat a vlepila mi pohlevek, takže bylo všechno úplně v pořádku.

Měl jsem velikou radost, že mám pevné zdraví a nejsem citlivější jedinec, takže mě průšvihy nepoznamenají a můžu kamarádit s Filipem Fialkou! Nevadilo mi, že mě učitelka Vlčková jednou provždy vyškrtla ze seznamu hodných žáků a zařadila si mě do skupiny těch, kterým říká puntíkáři.

co je stejné a co se změnilo

Teď chodíme do třetí třídy a s Fialkou kamarádíme čím dál víc.

Spousta věcí se za tu dobu změnila, něco je ale pořád stejné. Filda je pořád o půl hlavy větší než já, i když je pravda, že v první třídě to dělalo pět centimetrů a teď deset, protože jak jsme vyrostli, tak se nám zvětšily hlavy... Jinak si ale myslím, že jsme si podobní skoro jako dvojčata. I když já mám černé vlasy a Filip je blondák. Jenže kdo si toho všimne, když chodíme přes léto ostříhaní dohola a v zimě nosíme stejné čepice?!

Všechno při starém je i s Balvanem Valoušem. Pořád trčí v první lavici a cpe se jako sedmihlavá saň, takže má kvůli svačinám tak velký batoh, že větší už jsou jenom horolezecké. Trpajz Lojda, nejmrňavější kluk ze třídy, mu ho chtěl

jednou z legrace schovat, ale sotva ho nadzvedl. A když mu přišel na pomoc Kočí, nebylo to k ničemu, protože tak velká věc se nikde ve třídě schovat nedala.

Kotnour jednou vyprávěl, že slyšel, jak Balvan škemrá u ředitele Sojky, aby byly přestávky stejně dlouhé jako vyučovací hodiny, protože se nestihne pořádně najíst. Balvan Valouš ale řekl, že to není pravda a ať se Kotnour nestará, že on si to svoje stihne sníst vždycky. Tohle Balvanovi věřím. Dokáže jíst hrozně rychle, v tom na něj nikdo nemá. Houska s máslem a se šunkou v něm zmizí jako v leguánovi moucha!

Nezměnilo se ani to, že největší blb ze třídy je pořád Hurych. Už nejezdí do Ameriky, protože tam všechno zná, a tak vždycky přinese omluvenku, že byl z rodinných důvodů třeba v Hutumalamu nebo na Kukurukuku. Například... Učitelka se radši už ani neptá, z jakých rodinných důvodů tam jel. Jednou to udělala, zavolala paní Hurychové, že jí nejsou jasné rodinné důvody, kvůli kterým se musí letět na Ost-